

VERKLARING

Over de

Eerste Algemene Zendbrief van de Apostel Petrus

Door

Dominicus Goltzius

1 PETRUS 2 VERS 11

Geliefde, ik vermaan u als inwoners en vreemdelingen, dit gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden, welke krijg voeren tegen de ziel.

A*rglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het*, lezen we in

Jer.17:8. Hoewel die woorden daar bijzonder toegepast worden op de huichelachtige en afvallige Joden die van God waren afgeweken, zo zijn ze nochtans van een gemene waarheid, ten opzichte van alle mensen; En zo is het, dat in die woorden gesproken wordt van de gesteldheid van het hart des mensen na de val of in de staat van de natuurlijke verdorvenheid beschouwd zijnde, zolang het door Gods Geest niet verbeterd en geheiligd wordt; Welke gesteldheid van het hart daarin bestaat dat het *arglistig is meer dan enig ding, ja dodelijk*. Het hart van de mensen wordt *arglistig* genoemd, om dat het achterhoudende en bedrieglijk is en genegen tot overtreding door het kwade, maar door het goede te verwerpen. Het is als tweede *Jacob* (want staat er in de grondtekst) in de geboorte zijn broeder bij de *hielen trok*; en om dit met andere woorden uit te drukken, het gedichtsel *der gedachten* van het hart van de mensen *is ten allen dagen alleenlijk boos*. Gen.6:5. Het hart bedenkt listen en smeed boze praktijken tegen zijn Schepper, tegen zichzelf en tegen anderen; en zo is het, *dat het bedenken des vlezes vijandschap tegen God is*. Rom.8:7. En uit zo'n boos en arglistig hart komen,

niet alleen *boze bedenkingen voort*, maar ook *doodslagen, overspelen*, ect. Matth. 15:19. En zo kan men dan ook gemakkelijk het tweede verstaan, dat er bijgedaan wordt, *ja dodelijk is het*, namelijk, voor zover het ter dood is strekkende en de dood ervan afhangt; Waarom Paulus ook zegt in Rom.8:6. *Het bedenken des vlezes is de dood*, dat is, brengt de mens tot de dood. En dat kan niet anders zijn: want terwijl de mens van nature *verduisterd is in zijn verstand en vervreemd van het leven Gods*. Ef.4:18. Zo moet daaruit volgen, dat zijn werken, die hij in die staat voortbrengt, *werken zijn der duisternis en dode werken*, of werken des doods. Zie Ef.5:11 en Hebr.6:1 en 9:14.

Daar nu het hart van de mensen zo arglistig en dodelijk is, moet volgen, dat de mens grote zorg en de wacht voor dat hart heeft te dragen en te houden, ten einde hij door dezelfs arglistigheid en bedrieglijkheid, niet ter dood gebracht worde. Dit is het dat Salomo leert in Spreuk.4:23. *Behoed uw hart boven al dat te bewaren is*, ect. En Christus in Luc.21:34. *Wacht uzelfen, dat uw harten niet te eniger tijd bezwaard worden*, ect. Te meer om dat deze *bedrieglijkheid* van het *hart*, zelfs een wedergeborene nog blijft, die daardoor soms wel door verstrikt wordt en verleid en verlokt tot begeerlijkheid. Waarom dan ook getrouwe leraars, die waken voor de zielen van het volk, tegen zo'n *boos hart*, hun volk wel hebben te waarschuwen, om daarop te letten als een *doodsvijand*. Dat vernemen wij onder anderen dat *Petrus* doet in de tegenwoordige tekst en dit 11^e vers, wat in orde van onze verklaring volgt. Want daar zien wij zijn heilige ijver, door zijn gelovigen zo te waarschuwen tegen hun eigen *harten*, en de werken die daaruit voortkomen, dat ze daar met alle krachten tegen moeten zijn, ja die als een vijand van hun kostelijke zielen aan te merken als hij hen een dusdanige ernstige vermaning geeft: *Geliefde, ik vermaan u als inwoners*, ect.

In deze twee verzen, 11 en 12 is de derde algemene vermaning begrepen, die de Apostel in dit hoofdstuk voorstelt, daartoe strekkende om zijn gelovigen op te wekken tot een voorzichtige wandel onder de *Heidenen*. Zoals nu daarin twee verzen zijn, zo zijn er ook twee bijzondere delen.

In het eerste is hij doende om hen af te manen van het kwade.

In het tweede, om hen voor te stelle het tegengestelde¹ contrarie goed.

Over het afmanen dat in vers 11 begrepen is, daarin komt ons voor:

¹ Contrarie

1. Des Apostels liefelijke aanspraak en benaming.
2. De grond die hij daartoe legt
3. De inhoud van die vermaning.
4. De bevestiging.

1. De liefelijke benaming die de Apostel gebruikt is: *Geliefde*: Zo noemt de Apostel hen, zowel ten opzichte van God, van Wie zij *gelieft* waren, blijkende uit al het eerder verhaald, om dat God hen had *uitverkoren*, *wedergeboren* en overgebracht in de staat van de *genade*, en bewaren wilde in Zijn *kracht tot de zaligheid*, ect. En die van God waren *ontfermd geworden*; als, ten opzichte van zichzelf; heeft hij als Apostel hen ongeveinsd lief, zich verblijdende over hun bekering, en nog zorgdragende voor hun verdere opbouw tot Godzaligheid en zaligheid; en zo konden zij niet anders zijn dan geliefde van Petrus. Ja in dit woord is een kracht begrepen, om hen door deze en andere vermaningen meer te doen gehoorzamen; want merkte Petrus hen zo, als geliefde aan, zo moesten zij daaruit besluiten dat zijn vermaningen liefde, en zo ten diste van hun zielen gegeven werden. Zo kan een getrouw leraar best ingang hebben in de gemoederen van zijn volk, als hij hen als geliefde noemt en aanmerkt; Hoewel een Leraar ook soms wel harde woorden tot overtuiging van zondaren mag en moet gebruiken.

2. De grond, die de Apostel legt in deze zijn vermaning, is in deze woorden: *Ik vermaan u, als inwoners en vreemdelingen*. Hij merkt hen dan aan, als *inwoners en vreemdelingen*, en zo benoemt hij hen. Van deze beide woorden hebben wij in het voorgaande hoofdstuk gesproken: Van inwoners, over die woorden van 1 Pet.1:17. *De tijd uwer inwoning*. Van vreemdelingen, uit 1 Pet.1:1. *De vreemdelingen verstroot*, ect. Zo dat wij, wat de verklaring van de woorden betreft daar nu niet bij stil hebben te staan. Twee dingen zullen wij nochtans hierbij doen:

2.1. *Het eerste* is: Hoewel de Apostel in een eigenlijke zin de *Joden* noemen kon, *inwoners en vreemdelingen*, om dat ze onder de Heidenen verstroot woonden en als *vreemdelingen* woonde verstoten van hun Vaderland, hij hen nochtans hier ter plaatse zo noemt in een oneigenlijke of geestelijke zin, voor zover de Hemel aller vromen en gelovigen Vaderland is; en zo lange die nog op aarde wonen, zo zijn ze in dat opzicht *inwoners en vreemdelingen*; waarvan deze Joden in deze eigenlijke *verstrooiing* hun *vreemdelingschap* een duidelijke afdeeling hadden.

Dit is duidelijk te vernemen uit hetgeen Paulus getuigt van de oude gelovigen. Hebr.12:13. Die *beleden* hebben *dat ze gasten en vreemdelingen op de aarde waren*, om dat ze de Hemel voor hun rechte *Vaderland* erkenden, vers 16. *Maar nu zijn zij begerig na een beter Vaderland, dat is het hemelse*. En niet alleen hebben dat de gelovige (waarvan Paulus daar spreekt) beleden, maar ook andere: Zie dat van David, Ps.39:19 en 19:19. ook van al de zijne, 2 Kron.29:15. *Wij zijn vreemdelingen en bijwoners voor uw aangezicht, gelijk al onze Vaders*. God zelf leerde dat aan het ganse Israëel. Levit.25:23. *Dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij mij zijt*. Hier vandaan spraak ook Paulus, van het *uitwonen van de Heere*, zo lange wij inwonen in het lichaam. 2 Cor.5:6.

Dit kan verder blijken, dat de gelovige hier op aarde *inwoners* en *vreemdelingen* zijn, als wij eens beschouwen:

2.1.a. *God*, die hen niet de aarde, maar het Koninkrijk des hemels *bereid* heeft, om daarvoor eeuwig te zijn. Matth.25:34.

2.1.b. *Christus*, Die in de hemel ingegaan zijnde, in het *huis des Vaders*, daarin een *plaats bereid*, om hen eens daar tot Zich te *nemen*. Joh.14:2/3.

2.1.c. *De Engelen*, die wel voor een tijd hen op aarde bewaren, maar evenwel als zij komen te sterven, hen naar de Hemel overbrengen. Luc.16.

2.1.d. *De gelovige* zelf, die dat beleden hebben, met woorden, zoals Abraham, Gen.23:4. Izaäk, Gen.26:3. en Jacob, Gen.47:9. En met werken, om dat ze in tenten wonende, reisde van de ene plaats tot de anderen: Ziet Hebr.11:13. Vergeleken met vers 9. En zo is het nog met andere gelovige, verzekerd zijnde dat ze hier *geen blijvende Stad hebben*. Hebr.13:14.

2.1.e. *De Duivel*, die hen de heerlijkheid van deze aarde voorstelt met het doel om hen zo het mogelijk was, hen daardoor te verlokken. Zie Matth.4:8/9. Een bewijs dat zij tot de aarde niet behoren.

2.1.f. De goddeloze in de wereld, die de gelovigen voor vreemde houden en niet erkennen voor hun medeburgers. De taal van de gelovigen daarin, is met Christus, hoewel in een andere zin. Ps.69:9. *Ik ben mijn broederen vreemd geworden en onbekend de kinderen van mijn moeder*. En met David, Ps.120:5. *O, wee mij, dat ik een vreemdeling ben in Mesech; dat ik woon in de tenten van Kedar*.

2.1.g. Eindelijk de *goederen van deze aarde*, die God voor het grootste gedeelte Zijn kinderen onthoudt, ja dikwijls in een sobere mate geeft, maat de kinderen van deze wereld in overvloed, om te tonen dat hun beste goederen op een andere

plaats weggelegd en bewaard zijn, die genoemd worden schatten in de hemel. Matth.6:20.

Uit deze zo kort genoemde dingen kunnen wij duidelijk vernemen. Dat de gelovige, hier op aarde, niet anders zijn, als bijwoners en vreemdelingen, die hier maar voor een korte tijd te huis liggen; *Petrus* merkt deze gelovigen Joden ook als zodanig aan. Men kan hier meteen uit opmaken dat de goddelozen en ongelovigen in het opzicht als gezegd is geen *inwoners* en *vreemdelingen* zijn. Ik zeg met nadruk, in dit opzicht: Want hoewel zij ook waarlijk *inwoners* en *vreemdelingen* zijn, om dat ze *vervreemd* zijn van het leven, het verbond en de wegen Gods; en zij op aarde niet altijd blijven zullen; *want de oostenwind voert hen weg en stormt ze uit hun plaats*. Job.27:21. Nochtans zijn ze inwoners en vreemdelingen in dat opzicht zoals de Godzalige; omdat zij *van de wereld zijn*, en hun deel *is in dit leven, wiens buik God vervult met Zijn verborgen schat*. Ps.17:14. Waarom ze ook zo moeilijk hier vandaan willen scheiden als ze zien dat de dood aankomt; en daaruit zal dan eens ontstaan, dat ze hier namaals geen deel in de Hemel hebben zullen, maar dat tot hen eens zal gezegd worden wat Abraham zei tot die rijke man, Luc.16:25. *Kind, gedenkt, dat gij uw goed ontvangen hebt in uw teven... en nu lijdt gij smarten*.

2.2. Nu zou *het tweede* volgen. Dat wij hier hadden aan op te merken, welke zijn zou, hoe de Apostel deze benamingen, als inwoners en vreemdelingen, kond leggen tot een grond, om daarop zijn volgende vermaning te bouwen, maar dat zal het beste kunnen worden verstaan, nadat wij de inhoud van zijn vermaning eerst zullen hebben ingezien, waartoe we dat zullen sparen.

Nu gaat dit nog voor, dat de Apostel hen als *inwoners* en *vreemdelingen* aangemerkt hebbende *vermaant*. Het hier gebruikte Griekse grondwoord, wordt dikwijls door *troosten* en *vertroosten* vertaalt, soms door *bidden*, en soms door *vermanen*, na dat de onderliggende zaak vereist. Wat nu de eerste vertaling betreft, *troosten* of *vertroosten*, zo moeten wij daarvan zeggen, dat de staat waarin de Apostel deze zijn gelovige hier aanmerkt, wel vereist om tot hen te zeggen: *als inwoner en vreemdelingen vertroost ik u*; om dat het bekend is, dat het een *vreemdeling* zo niet bejegt in een vreemde plaats als die die daar altijd wonen en behoren maar dat hij wel gesmaad wordt en ongelijl moet verdragen, dat hij verjaag word kwalijk behandeld, met verlies van zijn tijdelijke goederen. Ect. *Lot moest van de Sodomiteten horen*. Gen.19:9. *Deze ene is gekomen, om als een vreemdeling hier te wonen, en zou hij alleszins richter zijn? Nu zullen wij u meer*

kwaad doen, dan hen. En dat deed David het wee over hem uitroepen. Ps.120:5. En bijzonder, als wij deze gelovige aanmerken: want die waren niet alleen vreemdelingen, maar die verstrooid waren in verschillende plaatsen. Daarom hadden zij wel nodig om in die staat *vertroost* te worden; zoals ook alle gelovige in alle tijden; tegen de verdrukkingen en smaadheden die de wereld hun aandoet; tegen het verlies van aardse vaan aardse vertroosting, tegen hun eigen dood en de dood van hun lieve vrienden, ect. Tegen welke alle dingen men hen dit tot vertroosting geven kan: Gedenkt, Gij zijt maar *inwoners en vreemdelingen*, hier op aarde, uw rechte thuis en Vaderland en erfgoederen zijn hier niet, maar zij weggelegd in de Hemel, het is dan geen wonder, dat het u hier op aarde niet naar wens gaat; hierna zult gij het beter hebben. *Indien gij van de wereld waart* en tot de wereld behoorde, dan zou de wereld u als *het hare liefhebben*; maar om dat gij daartoe niet behoort noch van de *wereld zijt, daarom haat u de wereld.* Joh.15:19. En daarom *aanmerkt niet de dingen, die men ziet, die tijdelijk zijn, maar de dingen die men niet en ziet, die eeuwig zijn.* 2 Cor.4:18. Zalig zijt gij, *als de mensen u smaden en vervolgen en ligende alle kwaad tegen u spreken, om mijnent wil. Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen.* Dusdanige *vertroosting*en mogen en moeten de eigenlijke verstrooide vreemdelingen en gelovigen, die *inwoners en vreemdgingen* op de aarde zijn voorgehouden worden, om niet te bezwijken, maar evenwel op God te hopen.

Hoewel dan, ik zeg dit Griekse grondwoord in aanmerking van dezer geloviger staat, zo wel mocht overgezet worden, zo lijdt evenwel de inhoud van het spreken van de vertaling van de Apostel niet, welke is, om hun te *onthouden van de vleselijke begeerlijkheden.* Het zou geen goede zin zijn: *ik vertrooste u als inwoners en vreemdelingen, dat gij u onthoudt*, ect. Hierbij komt, dat de Apostel zijn plicht, in hen te vertroosten al had waargenomen. 1 Pet.1:3-9.

De andere vertalingen, door *bidden* of *vermanen*, passen dan in dit vers beter. Ook *bidden* past hier wel, om dat het woord geliefde hieraan voorafgaat, en die men liefheeft, die bid men, die smeekt men; En dat is ook het ambt van getrouwe leraars: *Wij bidden u*, 2 Cor.5:20. Om zo te meer hun genegenheid uit te drukken, en hoe graag men uitziat naar het hun volk en dezelfs zaligheid. Ondertussen houden wij vast aan het woord dat wij in onze vertaling hebben: *ik vermaan u.* Dit doel heeft Petrus in beide Zendbrieven om het *oprecht gemoed van zijn gelovigen op te wekken door vermaningen.* 2 Pet.3:1. *Vermanen* ziet op traagheid, en dan is

het zoveel, als opwekken en wakker te maken; of het ziet ook op tegenwoordige gepleegde onderzoek². En dan is het zoveel als iemand aan te porren, om aan te houden in die onderzoek. Beide kan het hier zeer goed plaats hebben. Dit deed dan de Apostel hier: Hij vermaande hen, als een geestelijke vader zijn kinderen, en als een getrouw Leraar zijn volk, En dat alleen ten beste van hun zielen.

In dit vermanen heeft elke hedendaagse leraar, zo hij getrouw wil bevonden worden Petrus na te volgen: zoals hiertoe ook de les van *Paulus* strekt. Rom. 12:6/7/8. Hebbende nu verschillende gaven, na de genade, die ons gegeven is. *Zo laat ons die gaven besteden, hetzij die vermaant, in het vermanen.* En 1 Tim.4:13. *Houdt aan in het lezen, in het vermanen, in het leren, tot dat ik kom.* En dan is het de plicht van het volk, zulke ziel-rakende vermaningen niet in de wind te slaan, noch te verachten, maar te horen met toegenegenheid en te gehoorzamen met godzaligheid; want zo spreek het in Hebr.13:17. Zijt uw Leraars gehoorzaam en zij hen onderdanig, want zij waken voor uw zielen.

3. Maar wat is de inhoud van de vermaning van de Apostel? *Dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden.* Als wij de gelovigen aanmerken *als inwoners ende vreemdelingen*, dan zijn er verschillende plichten, waartoe zij moeten vermaand worden zoals:

3.1. Om met barmhartigheid en met medelijden ingenomen te zijn over zulke, die behalve de geestelijke staat van hun *vreemdelingschap*, ook nog in het lichamelijke vreemdelingen en ballingen zijn. Zie dit geboden in Exod.23:9. Levit. 19:33/34. Waarvan wij de voorbeelden hebben in: *Abraham*, Gen.18:2. *Lot*, Gen.19:1. En die oude *Eframietier*, in huis nemende, die Levitsen man, die als *vreemdeling verkeerde te Gibeä*. Richt.19:16. In *Job*, die getuigen kon, Job.31:32. *De vreemdeling overnachtende niet op de straat; mijn deuren opende ik naar de weg*; Zie ook Matth.25:35/38/43/44. En Heb.13:2.

3.2. Om vergenoegt te zijn met hetgeen God ons in dit leve toeschikt, al is het al wat sober. Zo is het gelegen met een vreemdeling, dat hij goed te vrede is, als hij maar zoveel heeft, dat hij zijn reis mag vervolgen en ten einde brengen, om dat hij denkt, als ik thuis zal gekomen zijn, dan zal ik het beter hebben en meer overvloed. Zo behoort het ook met een gelovige te zijn, zo lang hij een *inwoner en*

² Naarstigheit

vreemdeling op de aarde is, *vergenoegt met het tegenwoordige*; want God heeft gezegd, *Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten*. Hebr.13:5. Paulus was zo'n man, *die geleerd had vergenoegt te zijn in hetgeen* hij was. Phil.4:11. En heeft iemand een klein portie, hij gedenkt aan Davids woorden, Ps.37:16. *Het weinige, dat de rechtvaardige heeft, is beter dan de overvloed van vele goddelozen*. De Heere zal dat kleine zegenen. Hierna in het *huis des Vaders*, zal *overvloed van brood* zijn.

3.3. Om lijdzaam te wezen in de verdrukkingen en moeilijkheden die hen in dit leven mochten ontmoeten. Als een vreemdeling in een vreemde plaats is, hij geeft er weinig om of hem de ene en de andere al wat dwars voorkomt; hij stoort zich er ook weinig aan of hier of daar hond hem toe blaft; hij troost zich ermee, dat hij thuiskomende daarvan zal verlost zijn. Zo moet ook iedere gelovige vermaand zijn om met lijdzaamheid de ongemakken, moeilijkheden, en het verdriet te verdragen, dat hem van de wereld aangedaan wordt. De wereld doet hun dat aan om dat die zijn vijand is. *Zijt dan lijdzaam in de verdrukking*. Rom.12:12. Hierna, als gij thuis zult gekomen zijn, zult gij daarvan bevrijd zijn: daar zal geen moeite meer zijn, maar God zal alle tranen van uw ogen afwissen. Openb.21:4. *Want gij hebt lijdzaamheid van node, opdat gij, den wil van God gedaan hebbende, de beloftenis moogt wegdragen*; Hebr.10:36.

3.4. Om met *matigheid* de *dingen van dit leven* te begeren, of, die bekomen hebbende zich met *matigheid* daar over te *verblijden*. Deze twee dingen vernemen wij wederom in een *vreemdeling*: Hij ziet niet om naar grote dingen in die plaats waarin hij als vreemdeling verkeert, om dat zijn voornaamste begeerte naar wat anders en beters strekt. Wat eens tot Baruch gezegd werd past op iedereen, Jer.45:5. *Zou gij u grote dingen zoeken? Zoekt ze niet*. Zie ook Col.3:1/2. En als een vreemdeling in de staat van zijn vreemdelingschap al iets ontvangt, hij heeft er geen groot vermaak in, Hij zet daar zijn hart niet op, om dat hij weet, dat hij dat op de volgende morgen zal moeten laten en niet mag meenemen. Deze gedachte hoort ook bij iedere gelovige te zijn om de vertroosting van deze wereld te gebruiken, als niet misbruikende; blij te zijn, als niet blijde zijnde. 1 Cor.7:30/31. Want het is openbaar, dat wij niets in de wereld gebracht hebben en dat wij ook niet iets daaruit kunnen dragen. 2 Tim.4:7.

Tot deze en dergelijke plichten kunnen wij *vermaand* worden met betrekking tot van de *vreemdelingschap* van de gelovigen hier op aarde; welke wij hier bewust hebben genoemd, om dat wij dachten, dat de Apostel met een bijzondere nadruk

zijn *vermaning* zo begon: *Ik vermaan u, als inwoners en vreemdelingen*. Het bijzondere dan dat Petrus hier zelf bijdoet en nu door ons ongeroerd gelaten is, is *om zich te onthouden van de vleselijke begeerlijkheden*.

Hier horen wij de Apostel spreken van *vleselijke begeerlijkheden*, en over die wil hij dat wij ons daarvan *onthouden* zullen.

3.3.a. Wat de begeerlijkheid betreft, voor zover die een kracht van de natuur van de mensen is, is niet kwaad, om dat ze van de Schepper in de mensen ingeplant is; Maar die begeerlijkheid is en wordt kwaad, als die zich uitstrekt tot een kwade en verboden zaak. Onze Apostel spreekt hier van *kwade begeerlijkheden*, om dat hij die *vleselijke begeerlijkheden* noemt; zo genoemd, om dat die uit het verdorven *vlees* des mensen haar oorsprong nemen; Die door Paulus daarom genoemd worden. Gal.5:19. *De werken des vlezes*; van welke hij daar een geheel register opstelt. Deze vleselijke begeerlijkheden heeft onze Apostel in het voorgaande hoofdstuk vers 14 genoemd: *De begeerlijkheden, die tevoren in uw onwetendheid waren*; welke of hoedanig die waren, hebben wij daar verklaard. En begeren wij die in het bijzonder te kennen, zo zal de Apostel ons die in 1 Pet.4:3 zeggen, niet alleen, dat het zulke *begeerlijkheden des vlezes* zijn, waarin de Heidenen leefden, maar hij noemt die ook met name; *ontuchtigheden, begeerlijkheden, wijnzuiperijen, brasserijen, dronkenschappen en gruwelijke afgoderijen*. Zo dan, deze *vleselijke begeerlijkheden* zijn de ongeregelde lusten, die het *vlees* in de mens verwekt, hetzij dat die over allerlei verboden zaken uitstrekken, zoals verboden wordt in het *tiende gebod*; hetzij dat die bijzonder strijden tegen de huwelijkse staat, zoals overspel, hoererij en andere ontuchtigheid, verboden vanuit het zevende gebod van de goddelijke Wet.

3.3.b. Van deze *vleselijke begeerlijkheden* wil de Apostel nu dat men zich daarvan *onthouden* zal. Dit heeft *Petrus* in 1 Pet1:14. Genoemd, *niet gelijkvormig te worden*; Hierna schrijft de Apostel een middel voor, om die niet gelijkvormig te worden, het welk is, als men zich daarvan zoekt te *onthouden*. Het Griekse grondwoord hier gebruikt, is dat men eigenlijk, zich van iets of iemand zo af te houden, dat men daarmee geen gemeenschap of te doen heeft. Zo vinden wij het in Hand.15:20. *Dat zij zich onthouden van de dingen, die door de afgoden besmet zijn*. En vers 19. Dat gij u onthoudt van hetgeen de afgoden geofferd is. En 1 Tim4:3. Gebiedende van spijze te onthouden, die God geschapen, heeft. Zo dat hier! Dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden, is dat gij u daar

zorgvuldig voor wacht, *geen gemeenschap hebbende met zulke onvruchtbare werken van de duisternis*, na Paulus woord, Ef.5:11. En hoewel daartoe verlokkers en aanlokselen mochten zijn, da gij daar niet naar hoort, maar die weerstaan. Dit noemt Paulus anders, af te leggen. Rom.13:12, en Ef.4:22. En zich te *onthouden van de hoererij*, 1 Thess.4:3. Johannes noemt dit, niet lief te hebben hetgeen in de wereld is, namelijk, de begeerlijkheid des vlezes. 1 Joh.2:15/16.

Grote Reden had onze Apostel daartoe, om deze zijn gelovigen daarvan af te manen: Want

R.1. *Ten eerste*: God had hen die genade bewezen, dat zij *geroepen waren uit de duisternis, tot Zijn wonderbaar licht*, vers 9. En zo waren zij geworden een heilig volk Gods. Vers 9, en 10. Nu, deze vleselijke begeerlijkheden waren werken der duisternis. Ef.5:11. Zo kon dan het *licht geen gemeenschap hebben met de duisternis*. 2 Cor.6:14. Vervolgens nu zij tot die genadestaat overgebracht zijnde, moesten zij zich daarvan *onthouden*.

R.2. *Ten tweeden*: Zij waren als *vreemdelingen verstrooit* onder de Heidenen, wiens zede zij aangenomen, geleerd en geoefend hadden, voor hun bekering tot het geloof in Christus; zij hadden dan nodig om in het toekomstige zich daarvan te onthouden en in dit stuk zich ook als *vreemdelingen* te gedragen. En zo brengt ons dit nu, om verder aan te wijzen hoe de Apostel deze aanmaning, als *inwoners en vreemdelingen* maken kan tot een grond, om daarop zo'n vermaning te bouwen. Want met een vreemdeling is het onder andere ook zo gelegen dat hij terwijl hij verkeert in een vreemde plaats, dat hij niet direct de zeden en gewoonte van dat volk waaronder hij een kleine tijd verkeert aanneemt; Veel minder dat hij de goddeloosheden die zij begaan ziende, die zou navolgen, om dat hij denkt: Deze manier van leven past bij dit volk maar niet bij mij; Mijn Vaderland waartoe ik behoor, schrijft mij andere wetten voor, dat leert mij anders te gedragen; En zo onthoudt hij zich van die boosheden omdat hij daar een vreemdeling is en inwoner voor een korte tijd.

Dit nu wil onze Apostel hier ook hier bedacht hebben in de tekst: Hij merkt zijn gelovigen aan als *inwoonde en vreemdelingen*, en daarom wil hij dat zij zich zullen onthouden van de vleselijke begeerlijkheden; om dat de wereld, die in het boze gelegen is, dat wel vereist om die op te volgen, maar hun Vaderland niet waartoe zij behoren want dat heeft en geeft andere wetten. Op grond daarvan worden zij geleerd, *de menigte tot boze zaken niet na te volgen*. Exod.23:2. Noch *deze wereld*

gelijkvormig te worden. Rom.12:2. Maar te doen als *Lot* gedaan heeft onder de *Sodomieten*. 2 Pet.2:8. Hoewel wij *wandelen in het vlees*, zo moeten wij nochtans *niet wandelen in het vlees*; het *eerste* is de Godzaligen gemeen, maar het tweede alleen de goddelozen eigen. Maar onze, de gelovigen *wandel, is in de hemelen*. Phil.3:20.

R.3. *Ten derden*, hier kan nog een krachtige reden bijgedaan worden waarom wij ons onthouden moeten van de *vleselijke begeerlijkheden*, welke Petrus ons geeft in het:

4. *Het vierde* deel van dit vers, bevattende een nadere *bevestiging* van zijn vermaning in deze woorden: *Welke krijg voeren tegen de ziel*. Hier zegt de Apostel, dat die *vleselijke begeerlijkheden krijg voeren tegen de ziele*. Het Griekse grondwoord wordt maalt gevonden vertaalt met *in den krijg dienen*. 1 Cor.9:7. 2 Tim.2:4. En dat past hier ook zeer goed; want *in de krijg te dienen* stelt voor een overste en Koning die men dient; En die is hier de *Duivel*, de overste dezer wereld, de Prins der duisternis, welke het vlees, of de *vleselijke begeerlijkheden* dienen in die strijd, die hij van het begin al opgenomen heeft tegen de mens. Ditzelfde woord wordt ook tweemaal vertaald met *krijg voeren*, zoals in 2 Cor.10:3 en hier ter plaatse; en dan wordt ons door die manier van spreken te kennen gegeven, dat het vlees één van de Hoofdvijanden is van onze zaligheid; gelijk waarom hier ook bijgedaan wordt *tegen de ziel*. Voor de *ziel* kan, of de gehele mens (de benaming dan van het waardiger deel genomen zijnde) of bijzonder de *zaligheid van de ziel* genomen worden, zoals Petrus daarvan gesproken heeft in 1 Pet.1:9. Als dan hier staat, *dat die vleselijke begeerlijkheden krijg voeren tegen de ziel*, zo wil de Apostel zeggen, dat ze daartoe van het *vlees* gaande gemaakt worden, om de *ziel* tot het verderf te brengen en de mens van zijn zaligheid te beroven. Zo komen ons de *vleselijke begeerlijkheden* ook voor als een vijand van onze zaligheid. Jac.4:1. *Van waar komen krijgen en vechterijen onder u? Komen ze niet hiervan, namelijk, uit uw wellusten, die strijdt voeren in uwe leden?* Zelfs in de wedergeborene (zoals ook deze gelovigen in, deze brief aangemerkt worden.) Ziet dat in Paulus voorbeeld, Rom.7:23. *Ik zie een ander wet in mijn leden, welke strijd tegen de wet mijns gemoeds en mij gevangen neemt*, ect. En in Paulus onderrichting. Gal.5:17. *Het vlees begeert tegen de geest, en de geeft tegen het vlees, en deze staan tegenover elkaar*, even als twee partijen, waarvan de ene de andere zoekt te overweldigen.

In de *onherborenen* is dit *vlees* nog in zijn volle kracht, maar in de *wedergeborenen* worden daar de overblijfselen nog gevonden; De *onherborene* zijn daar onder met hun wil, maar de *wedergeborene* tegen hun wil, en daarom strijden zij daartegen.

Als wij dit zo eens terdege overwegen, wij zullen in deze laatste woorden van de Apostel een krachtige reden vinden, waarom men zich *onthouden* moet van de *vleselijke begeerlijkheden*. Dit wil Apostel dit zeggen: Het vlees en dezelfs *begeerlijkheden* zijn uw vijand, die uw *zielen* de zaligheid benijden en uw zielen na de hel zoeken te brengen, hoe mooi en liefelijk die zich ook mochten voordoen, Nu, men onthoudt zich van een vijand, men heeft er anders niet mee te doen, dan om tegen hem ten strijde en die zoeken te overwinnen. Daarom moet gij u ook zo gedragen over de *vleselijke begeerlijkheden*, om dat ze *strijdt voeren tegen de ziel*. Dit mogen wij hier nog bijdoen, dat het *vlees* niet alleen *één* van onze geestelijke vijanden is, maar ook wel in een bepaald opzicht de *grootste vijand*; voor zover die een *boezem vijand* is. De twee andere, de *duivel* en de *wereld*, zijn buiten ons, maar is binnen ons; ja, noch de duivel noch de wereld, zouden op ons iets vermogen, indien het verdorven vlees zich niet onderwierp en gehoorzaamde; zijnde daarin als heimelijke verraders in een stad of vesting, die de vijand van buiten dienen, en zo maken dat de stad of vesting ingenomen en overrompeld wordt.

Wij zien dan, met welke kracht Petrus deze zijn gelovige vermaant, om zich te onthouden van de *vleselijke begeerlijkheden*, die tegen de ziel krijg voeren.

Korte Toe-eigening van alles.

Dit kon opnieuw dienen tot een *bestrafing* en *overtuiging* van zulke mensen, die zich niet onthouden van de *vleselijke begeerlijkheden*, maar dezelve van harte toegedaan zijn, om daarvoor tijd en gelegenheid waar te nemen, om aan dezelve deel te krijgen en gemeenschap te hebben; ja dien het een hartzeer is, als zij zich daarvan moeten *onthouden*, bij gebrek van een goede gelegenheid. Doch, zoals deze bestraffing en overtuiging overeenkomt en in substantie dezelfde is met die zoals welke wij boven in 1 Pet.1:14 gegeven hebben, zo is het onnodig om die hier breedvoerig te herhalen. Wij zullen dit alleen volgens onze tekst hierbij voegen:

T.1. *Eerst*, Dat de zodanige *onwetende mensen* zijn: *onwetende* zijn ze van hun eigen staat; Zij willen voor godzalige en gelovige mensen, voor *Gods volk*, gehouden zijn, die *geroepen* zijn uit de *duisternis tot Zijn wonderbaar licht*, volgens

vers 8/9. En daarom moesten zij weten, dat ze maar *inwoners en vreemdelingen* hier op aarde en in deze wereld waren, zoals het met alle godzalige zo is; Maar, omdat ze zich aards en wereldsgezind gedragen, om dat ze de zeden en gewoontes van de wereld aannemen en opvolgen en alleszins doen hetgeen de wereld doet, dat zeg ik, is een duidelijk bewijs, dat ze geen *vreemdelingen* op aarde zijn, noch *inwoners* in de wereld, maar dat de aarde en de wereld hun eigen *thuis* is. En zo zijn ze puur onwetende van hun geestelijke staat. En och, als dat noch het ergste was! Maar wij zeggen:

T.2. *Ten tweeden*, Dat ook zodanige mensen echte *dwazen* zijn. Is dat niet een dwaas, wie zijn *vijand* voedt, die hem zoekt te doden? Immers ja. Wel zo is het met die zondaar, die zich niet onthoudt van deze *vleselijke begeerlijkheden*, want die zijn, zijn *vijand*, *krijg* voerende *tegen zijn ziel*. Hoe dwaas handelde Simson eens, toen hij zijn hoofd lag in de schoot van *Delila*, om dat hij bij die gelegenheid van zijn kracht, gezicht en eindelijk van zijn leven beroofd werd. Richt.9. Net zo dwaas zijn ook die, die hun boezem-lusten genegen zijn en toegedaan, leggende hun zielen in dezelfde schoot; want wat zal daaruit anders ontstaan, dan een beroving van het zalig gezicht op het eeuwige leven en een overbrenging tot de eeuwigen dood; want die niet strijdt tegen zijn vijand, wanneer die aanvalt wordt tot zijn *schade* en *schande* overwonnen.

O! Dat dit eens recht betrachten alle die de *vleselijke begeerlijkheden* zoeken te volbrengen; alle *brassers* en *zuipers* en *huichelende spotachtige tafelbroes*; alle *dronkaarts*, die zich *vroeg opmaken in de morgenstond*, om *sterken drank na te jagen en vertoeven tot in de schemering*, tot dat de *wijn hen verhit heeft*; alle *hoereerders* en *overspelers*; alle *ontuchtige* en die bij *mannen liggen*, om hun vleselijk, beestachtige wellusten te voldoen; alle *hovaardige*, die met de pracht en praal dezer wereld zo ingenomen zijn, dat ze niet anders als der zelve zwier, op straten, ja in Gods huis zelf, komen na te volgen; alle *onverzadigbare gierigaards*, en wie hier nog meer behoren. Maar het is te beklagen, dat deze begeerlijkheden des vlezes in het Christendom zo veelvuldig in zwang zijn, dat daar door de Christennaam name bijna verdonkert en verdoofd wordt.

Laten wij daarom deze les van de Apostel beter behartigen. En zo is het dat wij tot eenieder met zijn woorden zeggen: *Geliefde, ik vermaan u, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden*. En indien ons vermanen niet helpen mag, zo *bidden* wij u daarom, zoals het woord hier in de Griekse tekst ook meebrengt; ja,

wij *bidden* u, als onze *geliefde*, gij die onder ons opzicht staat en wiens zaligheid wij van harten liefhebben, en node zien dat enige ziel onder onze bediening zou verloren gaan. Wij *vermanen* u dan *onherborene*, dat gij u niet meer u wil en vermaak de begeerlijkheden van uw vlees koestert en te gehoorzaamt. Wij *vermanen* u, *wedergeborene*, dat gij de overblijfselen van het verdorven *vlees* nogal meer zoekt ten onder te brengen en te kruisigen. Wij vermanen eenieder Christen, die zijn ziel en zaligheid liefheeft, om voortaan met zulke werken des vlezes, als werken der duisternis, geen gemeenschap te hebben. Gedenkt:

T.2.1. Gij belijdt u *Gods volk* te zijn, van God *ontfermt* en *gelieft*, (uit het voorgaande vers) Vervolgens past het niet, dat gij dat zou liefhebben, wat God haat. En dat is onder andere de *begeerlijkheid des vlezes*. Dit leert Johannes, *al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheden des vlezes*, ect. *Is niet uit de Vader, maar uit de wereld*; en daarom moeten wij dat niet liefhebben; om dat de *liefde tot de wereld* en de *liefde tot de Vader*, met elkaar niet bestaan kan. 1 Joh.2:15/16.

T.2.2. Zijt gij *Gods volk* en van God *ontfermt*, zo zijt gij ook *inwoners en vreemdelingen* hier op aarde. Hoewel gij dan voor een tijd hier in de wereld, als in een vreemde plaats, ter herberg ligt, zo is nochtans u *thuis* daar, van waar gij uw geboorte hebt, dat is de hemel. Wel dan past het immers zeer goed, om u te onthouden van datgeen, dat eigenlijk tot de wereld behoort; zijnde onder andere deze *vleselijke begeerlijkheden*. Uw toekomstige staat roept u tot andere, geestelijke en hemelse *begeerten*.

T.2.3. Deze *vleselijke begeerlijkheden voeren krijg* tegen uw kostelijke *zielen*, en zo zijn ze dezelve *vijanden*. Wie dan zijn *ziel* liefheeft, moet zich onder zo'n *vijand* niet begeven. Wij verfoeien immers zulke Gouverneurs van frontierplaatsen, die met verraderij omgaande, op schone beloften, hun toevertrouwde plaatsen, in handen van de vijand overgeven; Dat doet ons bedrieglijke hart en het verdorven vlees, het houdt heimelijk correspondentie met de duivel, en is genegen zichzelf in zijn macht onder schijn van grote beloften over te geven. Vervolgens is het noodzakelijk om zich daarvan te onthouden.

Wel aan dan, daar de zaak zo staat, laten wij ons niet als dwaze, maar wijze, in dit stuk zoeken te gedragen; en dat wij die als inwoners en vreemdelingen hier op aarde verkeren, laten wij zorgvuldig zijn, om niet de boze zeden van deze wereld gelijkvormig te worden, waartoe wij door de verdorvenheid des vlezes, dat in ons

nog overblijft, zeer genegen zijn. En zullen wij ons daarvan onthouden, zo is nodig:

T.2.3.a. Dat wij *aan de ene kant* ons onthouden van zulke plaatsen, gelegenheden, en gezelschappen, waar deze *vleselijke begeerlijkheden* plaats vinden; welke zijn *drink-huizen, hoeren-huizen, leugenbanken*, ect. Het moet hier met ons zijn zoals met David. Ps.26:4/5. *Ik en zit niet bij ijdele lieden... ik haat de vergadering van de boosdoeners en bij de goddeloze zit ik niet.*

Aan de andere kant, hebben wij goede wacht te houden op onze gehele *uitwendige mens*, en bijzonder op onze ogen, want die zijn dikwijls de vensters, om de ijdelheid binnen te laten; en daarom is het nodig om een verbond te maken *met onze ogen*, zoals *Job* in Job.31:1.

T.2.3.b. Dat wij *geestelijke begeerten* in onze zielen zoeken in te brengen, zoals, begeerte naar God, naar de levende God, naar Christus, naar de hemel (zoals ook de aarde is van *vreemdelingen*) naar Gods Woord, naar de middelen der zaligheid, waarvan in vers 2. gesproken is, naar het gezelschap en de vergadering van de oprechten, ect. Want zulke *geestelijke begeerten* zullen deze *vleselijke begeerten* verdrijven.

T.2.3.c. Eindelijk: Dat wij krijg voeren tegen dezelve. Hier mag niet alleen, maar hier moet ook een heilige wraak plaats hebben. Willen de *vleselijke begeerlijkheden* *krijg voeren tegen de ziel*, zo mag en moet de *ziel* wederom krijg voeren tegen haar. Het vlees is doende om de ziel ten onder te brengen, de ziel moet daartegen strijdende zijn om staande te blijven en de overhand te behouden. Waartoe dan nodig is, dat wij zoeken, *de gehele wapenrusting Gods aan te doen*; dir door Paulus is aangewezen in Ef.6:13-17. En die aangedaan hebbende, kracht en sterkte van boven zoeken te verkrijgen; want het is *God, Die na de rijkdom Zijner heerlijkheid, ons geeft met kracht versterkt te worden door Zijnen Geest, in de inwendige mensen*. Ef.2:16. Als wij van buiten twijfel nog dagelijks in ons bevinden, dat het vlees soms tegenwerkt zo dat wij ons niet altijd niet kunnen onthouden, of volgen wel op deze of gene *begeerlijkheden*, zo laten wij in de toekomst daartegen *waken en staan in het geloof, ons mannelijk houden en sterk zijn*. Volgens 1 Cor.16:13. Met verzekering van een goede uitkomst tot overwinning en vervolgens tot eeuwige behoudenis en zaligheid van onze zielen.

N. B. Ziet verder van deze materie en dit gebruik; in hetgeen van ons verhandeld is over vers 14 van 1 Petrus 1.

Wilt u meer lezen:

Download via onderstaande link meer informatie over de 1e Petrus
brief van Dominicus Goltzius

[https://www.depelgrim.com/mth0059-schriftmatige-verklaring-
van-1-petrus-d.-goltzius](https://www.depelgrim.com/mth0059-schriftmatige-verklaring-van-1-petrus-d.-goltzius)